

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

A.B.M.: A20-24288 → 21-20/254

AD: 195/21

Δ Ι Α Τ Α Ξ Η
Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Λάβαμε υπόψη την υπό ABM A20-24288 ποινική δικογραφία που υποβλήθηκε στην υπηρεσία μας με το υπ' αριθμ. πρωτ. 1603/07.07.2020 έγγραφο της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Σύρου, μετά του συνημμένου σε αυτό (μεταξύ άλλων) από 05-07-2020 ηλεκτρονικού μηνύματος, επέχοντος θέση έγκλησης, του Αντωνίου Μαρτίνη του Κωνσταντίνου και της Θεοπούλας κατοίκου Βόλου (οδός Λ. Βύρωνος αριθμ. 31), και αφορά στην κατ' εγγύτερο νομικό χαρακτηρισμό αξιόποινη πράξη της υπόθαλψης, άλλως της παράβασης καθήκοντος, τελεσθείσα και από κοινού (άρθρ. 2§1, 45, 231, 259 ΠΚ, ως ισχύει μετά το Ν. 4619/2019), σε σχέση με την καταγγελλόμενη συγκάλυψη της αξιόποινης πράξης της υπεξαγωγής εγγράφων (φερόμενης ως τελεσθείσης στη Θεσσαλονίκη την 05-06-2003) - και δη των αθωωτικών για τον εγκαλούντα αποφάσεων του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Βόλου και του Τριμελούς Εφετείου Λάρισας, καθώς και του πιστοποιητικού αμετακλήτου αυτών από το περιεχόμενο της πειθαρχικής σε βάρος του εγκαλούντος δικογραφίας του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου Θεσσαλονίκης - πράξη η οποία φέρεται να τελέσθηκε στη Θεσσαλονίκη την 10-11-2020 και την 20-01-2020, εκ μέρους του εισηγητή και των μελών του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης (Ιορδάνη Φωτιάδη και Αθανάσιο Λιάγκα και Δημήτριο Κωστόπουλο, αντίστοιχα) που εξέδωσαν την υπ' αριθμ. 132/2006 απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου.

Επίσης, λάβαμε υπόψη τη διάταξη του άρθρου 51 ΚΠΔ, ως ισχύει (Ν. 4620/2019): «1. Αν ο παθών θέλει να ζητήσει τη δίωξη της αξιόποινης πράξης, υποβάλλει την έγκληση σύμφωνα με όσα ορίζονται στο άρθρο 42 παρ. 2 και 3. 2. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στον νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. 3. Αν ενεργήθηκαν προκαταρκτική εξέταση ή αυτεπάγγελτη προανάκριση κατά το άρθρο 245 παρ. 2 ή ένορκη διοικητική εξέταση και ο εισαγγελέας κρίνει ότι δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση της ποινικής δίωξης, απορρίπτει την έγκληση με αιτιολογημένη διάταξή του. 4. Όσα αναφέρονται στα άρθρα 43 παρ. 1 και 6, 44, 45, 47, 48, 49 και 50 εφαρμόζονται και ως προς την έγκληση». Κατ' άρθ. 239 ΠΚ, ως ισχύει μετά το Ν. 4619/2019, σε συνδ. με άρθρ. 2§1 ΠΚ: «Υπάλληλος στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη ή η ανάκριση αξιόποινων πράξεων: α) αν μεταχειρίστηκε παρανόμως εκβιαστικά μέσα για να πετύχει οποιαδήποτε έγγραφη ή προφορική κατάθεση κατηγορουμένου, μάρτυρα ή πραγματογνώμονα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών και χρηματική ποινή, εφόσον η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα κατά το άρθρο 137 Α, β) αν εν γνώσει του εξέθεσε σε δίωξη ή τιμωρία κάποιον αθώο ή παρέλειψε να

A.T. Βόλου

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ

21-4-2021

ωρ 12.05

ο εισαγγελέας

ΑΤΧ-ΣΙΑΛΕΤΗΛ

Αν. Μαρτίνης

Λ. Βύρωνος 31

τηλ 6946887051

ΑΖ. Βόλου.

διώξει κάποιον υπαίτιο, τιμωρείται με κάθειρξη έως δέκα έτη και χρηματική ποινή, αν πρόκειται για κακούργημα και με φυλάκιση τουλάχιστον τριών ετών και χρηματική ποινή, αν πρόκειται για πλημμέλημα.» Η διάταξη αυτή του εδ. β' προβλέπει δύο ιδιαίτερα και ανεξάρτητα μεταξύ τους εγκλήματα, ήτοι: 1) την έκθεση σε δίωξη ή τιμωρία κάποιου αθώου και 2) την παράλειψη δίωξης ή πρόκληση απαλλαγής από την τιμωρία κάποιου υπαιτίου. Το έγκλημα της δεύτερης περίπτωσης είναι σωρευτικά μικτό και τελείται με δύο διαφορετικούς τρόπους και ειδικότερα: i) την παράλειψη δίωξης, η οποία τελείται μόνο από πρόσωπο που δικαιούται στην άσκηση ποινικής δίωξης (εισαγγελέα ή - παλαιότερα - δημόσιο κατήγορο) και ii) την πρόκληση απαλλαγής από την τιμωρία, η οποία μπορεί να τελεστεί από εισαγγελέα, ανακριτή ή ανακριτικό (προανακριτικό) υπάλληλο. Οι δύο αυτοί τρόποι δεν μπορούν να εναλλαχθούν μεταξύ τους, αλλά κάθε τρόπος συνιστά αυτοτελή μορφή τέλεσης της πράξης. Η τέλεση της πράξης με τη μορφή της "πρόκλησης απαλλαγής" του υπαιτίου από την τιμωρία δεν προϋποθέτει την προηγούμενη άσκηση ποινικής δίωξης, γιατί ο όρος "απαλλαγή" τίθεται εδώ με τη "γενική" και όχι με την "ποινική" του σημασία, η οποία, άλλωστε, κατά κυριολεξία, προϋποθέτει απόφαση δικαστηρίου ή βούλευμα δικαστικού συμβουλίου, αφού ως πρόκληση απαλλαγής από την τιμωρία νοείται η με οποιονδήποτε τρόπο προκαλούμενη (εκτός από την παράλειψη άσκησης ποινικής δίωξης). Ούτε, άλλωστε, γίνεται λόγος για "απαλλαγή" από την "ποινή", η οποία προϋποθέτει την άσκηση ποινικής δίωξης, αλλά για "απαλλαγή" από την "τιμωρία". Η αντίθετη άποψη, ότι, δηλαδή, η "απαλλαγή" προϋποθέτει προηγούμενη άσκηση ποινικής δίωξης και επί έλλειψης αυτής θεμελιώνεται ενδεχομένως το αδίκημα της παράβασης καθήκοντος του άρθρου 259 του ΠΚ, προσκρούει στην αντίληψη ότι δεν είναι δυνατό να διαφοροποιείται η ποινική μεταχείριση του υπαλλήλου, που ενεργεί αυτεπάγγελτη προανάκριση και η μεν συμπεριφορά του μετά την άσκηση της ποινικής δίωξης να τιμωρείται σε βαθμό κακούργηματος, ως κατάχρηση εξουσίας, η προγενέστερη δε της δίωξης συμπεριφορά του να τιμωρείται σε βαθμό πλημμελήματος, ως παράβαση καθήκοντος, όταν μάλιστα και στις δύο περιπτώσεις το προσβαλλόμενο έννομο αγαθό είναι το ίδιο, δηλαδή το συμφέρον της πολιτείας να τιμωρείται η τέλεση αξιόποινων πράξεων. Υποκείμενο του εγκλήματος της κατάχρησης εξουσίας, με τη μορφή της πρόκλησης "απαλλαγής" του υπαιτίου από την "τιμωρία", μπορεί να είναι, όχι μόνον ο δικαιούμενος στην άσκηση ποινικής δίωξης, όπως όταν το έγκλημα τελείται με τη μορφή της παράλειψης δίωξης, αλλά και κάθε γενικός ή ειδικός προανακριτικός υπάλληλος, αφού ως "ανάκριση" νοείται και η προανάκριση και η προκαταρκτική εξέταση και, επομένως, στην έννοια του "υπαλλήλου", στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η ανάκριση των αξιόποινων πράξεων, εντάσσεται και ο προανακριτικός υπάλληλος, όπως είναι και ο αξιωματικός και ο υπαξιωματικός της αστυνομίας, ο οποίος είναι, κατά το άρθρο 31 παρ. 1 του ΚΠοινΔ, γενικός προανακριτικός υπάλληλος. Υποκειμενικά απαιτείται άμεσος δόλος, που συνίσταται στη γνώση της τέλεσης αξιόποινης πράξης και του υπαιτίου αυτής, καθώς και στη γνώση ότι η συγκεκριμένη συμπεριφορά προκαλεί την απαλλαγή του υπαιτίου και στη θέληση να προκληθεί η απαλλαγή αυτή. Απ' όλα τα ανωτέρω προκύπτει, ότι το έγκλημα της κατάχρησης εξουσίας με τη μορφή της πρόκλησης απαλλαγής από την τιμωρία τρίτου υπαιτίου κάποιας αξιόποινης πράξης τελείται κατά το χρόνο που ενήργησε ο δράστης, εκδηλώνοντας την, ενέχουσα ποινική απαξία, προστατευτική συμπεριφορά του υπέρ του τρίτου, ανεξάρτητα από τη μετέπειτα εξέλιξη της υπόθεσης και το οποιοδήποτε αποτέλεσμα των ενεργειών του, είναι δε αδιάφορο, αν, παρά την πράξη αυτού (κατηγορουμένου) δράστη), ο "υπαίτιος" τρίτος τελικά τιμωρήθηκε ή αθώωθηκε (βλ. αντί άλλων

ΑΠ 305/2019, ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατ' άρθρ. 231§1 ΠΚ, ως ισχύει μετά το Ν. 4619/2019, σε συνδ. με άρθρ. 2§1 ΠΚ: «1. Όποιος εν γνώσει ματαιώνει τη δίωξη άλλου για κακούργημα ή πλημμέλημα που διέπραξε τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή.», ενώ κατ' άρθρ. 259 ΠΚ, ως ισχύει μετά το Ν. 4619/2019, σε συνδ. με άρθρ. 2§1 ΠΚ: «Υπάλληλος που με πρόθεση παραβαίνει τα καθήκοντα της υπηρεσίας του με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο όφελος ή να βλάψει το κράτος ή κάποιον άλλο τιμωρείται με φυλάκιση έως δύο έτη ή χρηματική ποινή, αν η πράξη αυτή δεν τιμωρείται με άλλη ποινική διάταξη.». Τέλος, κατ' άρθρ. 111 ΠΚ, ως ισχύει: «1. Το αξιόποινο εξαλείφεται με την παραγραφή. 2. Τα κακούργηματα παραγράφονται μετά είκοσι έτη αν ο νόμος προβλέπει γι' αυτά την ποινή της ισόβιας κάθειρξης και μετά δέκα πέντε έτη σε κάθε άλλη περίπτωση, εκτός αν ο νόμος προβλέπει διαφορετικά. 3. Τα πλημμελήματα παραγράφονται μετά πέντε έτη. 4. Οι πιο πάνω προθεσμίες υπολογίζονται κατά το ισχύον ημερολόγιο. 5. Αν ο νόμος ορίζει διαζευκτικά περισσότερες από μία ποινές, οι πιο πάνω προθεσμίες υπολογίζονται σύμφωνα με τη βαρύτερη απ' αυτές.», κατ' άρθρ. 112 ΠΚ, ως ισχύει: «Η προθεσμία της παραγραφής αρχίζει από την ημέρα που τελέστηκε η αξιόποινη πράξη, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά. Σε περίπτωση συμμετοχής η προθεσμία αρχίζει από το χρόνο τέλεσης της πράξης του φυσικού αυτουργού.» και κατ' άρθρ. 113§§1,2,3 ΠΚ, ως ισχύει: «1. Η προθεσμία της παραγραφής αναστέλλεται για όσο χρόνο, σύμφωνα με διάταξη νόμου, δεν μπορεί να αρχίσει ή να εξακολουθήσει η ποινική δίωξη, καθώς και για όσο χρόνο διαρκεί η κύρια διαδικασία και έως ότου γίνει αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση. 2. Η κατά την προηγούμενη παράγραφο αναστολή δεν μπορεί να διαρκέσει περισσότερο από πέντε έτη για τα κακούργηματα και τρία έτη για τα πλημμελήματα. Ο χρονικός περιορισμός της αναστολής δεν ισχύει όταν η αναβολή ή αναστολή της ποινικής δίωξης, ή η αναβολή της δίκης, λαμβάνει χώρα κατ' εφαρμογή των άρθρων 29, 59 και 61 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. 3. Αν για την ποινική δίωξη απαιτείται έγκληση, η έλλειψή της δεν αναστέλλει την παραγραφή.».

Με την κρινόμενη (δυσνόητη, εν πολλοίς) έγκληση, όπως το περιεχόμενο της επιχειρήθηκε ανεπιτυχώς να διευκρινιστεί με την από 29-09-2020 (σχοινοτενή και οριακά ακατάληπτη) έκθεση ένορκης εξέταση μάρτυρα-υπόμνημα του εγκαλούντος, καταγγέλλεται η συγκάλυψη της αξιόποινης πράξης της υπεξαγωγής εγγράφων (φερόμενης ως τελεσθείσης στη Θεσσαλονίκη την 05-06-2003) - και δη των αθωωτικών για τον εγκαλούντα αποφάσεων του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Βόλου και του Τριμελούς Εφετείου Λάρισας, καθώς και του πιστοποιητικού αμετακλήτου αυτών από το περιεχόμενο της πειθαρχικής σε βάρος του εγκαλούντος δικογραφίας του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου Θεσσαλονίκης - πράξη η οποία φέρεται να τελέσθηκε στη Θεσσαλονίκη την 10-11-2020 και την 20-01-2020, εκ μέρους του εισηγητή και των μελών του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης (Ιορδάνη Φωτιάδη και Αθανάσιο Λιάγκα και Δημήτριο Κωστόπουλο, αντίστοιχα) που εξέδωσαν την υπ' αριθμ. 132/2006 απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου. Η ανωτέρω πράξη, και αληθών υποτιθέμενων των καταγγελλόμενων πραγματικών περιστατικών, κατ' εγγύτερο νομικό χαρακτηρισμό συνιστά το πλημμεληματικής φύσης αδίκημα της υπόθαλψης κατ' άρθρ. 231§1 ΠΚ, άλλως αυτό (επίσης πλημμεληματικής φύσης) της παράβασης καθήκοντος (κατά την, περιέχουσα πάντως ρήτρα απόλυτης επικουρικότητας, διάταξη του άρθρου 259 ΠΚ) και πάντως όχι αυτό της κατάχρησης εξουσίας (άρθρ. 239 ΠΚ), το οποίο αντίθετα έχει το χαρακτήρα ιδιαίτερου εγκλήματος, ενεργητικό υποκείμενο του οποίου μπορεί να είναι όχι ο οποιοσδήποτε

υπάλληλος, αλλά αποκλειστικά υπάλληλος, στα καθήκοντα του οποίου ανάγεται η δίωξη ή η ανάκριση αξιόποινων πράξεων (ήτοι εισαγγελέας, ανακριτής ή γενικός ή ειδικός ανακριτικός-προανακριτικός υπάλληλος), συνεπώς όχι ο Διοικητικός Δικαστής, ως εν προκειμένω. Ενόψει τούτων, είναι προφανές ότι το αξιόποινο της παραπάνω αξιόποινης πράξης, η οποία σε κάθε περίπτωση, φέρει χαρακτήρα πλημμελήματος, έχει εξαλειφθεί λόγω παραγραφής, αφού από την τέλεση αυτής και μέχρι σήμερα παρήλθε χρόνος μεγαλύτερος της πενταετίας και δεν συνέτρεξε ούτε συντρέχει περίπτωση αναστολής της προθεσμίας της παραγραφής, κατά τα αναφερόμενα και στη μείζονα της παρούσας.

Συνακόλουθα, ενόψει της συνδρομής του παραπάνω λόγου εξάλειψης του αξιόποινου της ερευνώμενης αξιόποινης πράξης, η κρινόμενη έγκληση, θα πρέπει να απορριφθεί ως μη στηριζόμενη στο νόμο (άρθρο 51 ΚΠΔ). Περίπτωση δε επιβολής των δικαστικών εξόδων σε βάρος του εγκαλούντος δεν υφίσταται γιατί δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 580§4 ΚΠΔ, ως ισχύει (Ν. 4620/2019).

ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ την υπό ΑΒΜ Α20-24288 έγκληση του Αντωνίου Μαρτίνη του Κωνσταντίνου και της Θεοπούλας, κατοίκου Βόλου (οδός Λ. Βύρωνος αριθμ. 31), και

ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ την επίδοση αντιγράφου της διάταξης αυτής στον εγκαλούντα (άρθρο 51 ΚΠΔ, ως ισχύει).

Θεσσαλονίκη, 18-03-2021

Η Εισαγγελέας

Καλούδα Σ. Αντωνάτου
Αντεισαγγελέας Πρωτοδικών